

»De love kan han ikke kende, thi hann kommer fra Skarvanes...«

Brot úr bókini *Tjaldrið*

Ein kundi kanska væntað, at tá ið ein so stórir barnaflokkur, 100 børn vóru knappar ein og ein hálvan mánaði á slíkari ferð, at onkur fór at vera óheppin og kanska bróta seg sundur, men tífetur var tað bara ein av okkum, ið var fyrri ó-

happinum, og tað var Jansu Jensen, bóndin, ið var í Stóru Dímun. Hann kom aftur við øðrum skøvninginum í gipsi.

Hann var ein dagin farin at læra seg at súkkla, men hann var áhaldsinn og datt við súkkiluni og brákaði skøvningin. Sofus Petersen mátti fara við honum við

bil á Fakse sjúkrahús í røntguna har og fáa armin lagdan í gips. Hetta hendi bert fáar dagar, áðrenn vit fóru heim aftur. Men hetta kundi eins væl hent einum øðrum dreingi. Olivur á Skarvanesi var eisini farin at læra seg at súkkla, men hann snarar inn fyrri ein bil, ið kemur eftir vegnum. Bilførarin

bremsar, kemur út úr bilinum og er frá sær sjálvum av øði og spyr Olivur um hann ikki dugir ferðslulógina. Ein drongur, ið var við honum, svarar: "De love kan han ikke kende, thi han er fra Skarvanes."

Tíðin rennur sum streymur í á, soleiðis verður mangan tikið til tey kendu orðini hjá skaldinum. Ein dagin um várið 1978 komu Sofus Peter og eg í prátt saman, og tað datt tann vegin, at nú í summar eru longu liðin 40 áráðani vit vóru saman á Danmarkar ferð.

Vit hildu, at stuttligt hevði verið at komið saman til eina veitslu, so at gamlir vinir og kenningar frá hesari ferð kundu hittast aftur. Ringt er at vita, nær tað liggur best fyrri, men lagaliga lutan man óivað vera, áðrenn fólk fer í summarrfrí. Sofus og eg tóku okkum um reiggi og settu hesa lýsing í Dimmaletting síðst í apríl mánaði í 1978 við hesari yvirskriftini:

Skúlabarnaferðin 1938

Tað man óivað vera eitt tað størsta tal av føroyskum skúlabørnum, ið hevur verið á einari uttanlandsferð. Vit vóru 100 børn til saman umframt lærararnar, ið vóru 6 í tali.

Vit undirritaðu hava hugsað um, at stuttligt hevði verið at hittast aftur, men ringt er at vita, nær tann lagaliga tíðin er, og hava vit hugsað um leygardagin tann 17. juni á Hotel Føroyum. Men so er eftir at vita, um hetta tiltak hevur áhuga hjá teimum, ið við vóru á hesari ferð. Um so er, biðjast tey siga frá hjá øðrum okkum undirritaðu áðrenn 13. mei. Nøkur av hesum 100 børnum eru undir grønu torvu, og fríður veri við minni teirra, men vit vildu fegin frá næstingum

Lærarafólkini Jákup Wenningstedt, Elinborg Samuelsen og Betta Johansen rinda møðina ein góðan summardag

Skúlabørn hittast aftur

teirra fingið at vita, nær og hvar tey doydu.

Vágur, tann 26. apríl 1978.
Sofus Petersen og Erling

Poulsen.
Tiltak okkara hevði áhuga, og nógv vóru tey í tali, sum stevndu til Havnar henda góða leygardag 17.

juni í veitslu á Hotel Føroyum, tí gamla niðri á Kongabrunni. Vit sessaðust við búgv við borð, og meðan vit sótu til borðs, vórðu røður fluttar fram, og mangt var at minnast aftur á frá okkara frálíku skúlabarnaferð. Nógv høvdu ikki sæst øll hesi 40 áráni, so viðhvørt knípti tað at kenna, hvør tað var, tú tosaði við, men stuttligt var at práta aftur við tey, ið tú ikki hevði sæð hesi nógvu ár.

Eftir borðhaldið vórðu borðini beind burtur og farið varð upp á gólv eina løtu, og dansurin gekk eins væl, og tá ið vit sum 14 ára gomul fyrri 40 árum síðani tráddu dansin á flatlondum.

Farið var um miðjunátt,

Ferðafólk umborð á Tjaldrinum

Erling Poulsen skrivur um Tjaldrið

Í formælinum til bókina »Tjaldrið« skrivur Erling Poulsen um Tjaldur-navnið. Hann sigur, at hetta navn altíð hevur ljóðað væl í oyrum føroyinga, og at vit altíð hava verið góðir við henda tjóðfugl okkara, og visir hann eisini á, at Nólsoyar Páll yrkir um tjaldrið í Fuglakvæði sínum, tí tað verjir smáfuglin fyrri rovfuglunum.

Jákup Dahl próstur yriki eisini um tað og róp- ar tað ein kærkomman summargest.

Eins og føroyingar vóru góðir við fuglin tjaldir, vóru teir tað eisini við skipið hjá Skipafelagnum Føroyum við sama navni. Teir stóðu saman um tað sum ein maður. Hóast annað skipafelag hevði lægri prisir, sluttu handilsmennir var sína til landið við Tjaldrinum, og fóru føroyingar burtur í lond at ferðast ella í ørindum, so fóru teir við Tjaldrinum. Tað var vanlig mannahugsan, at tað var so heimligt umborð.

Tey 21 áráni, tað røkti skipasambandið millum Keypmannahavn og Føroyar, fór tað mangan

brattan.

Í fjør vóru 50 ár síðan, tað fórst á Mjóvanesi, í ár eru 70 ár síðani sumbingar og aðrir vóru tiltiknu dansiferðina í Keypmannahavn, og næsta ár eru 60 ár síðani, at fleiri enn hundrad føroysk skúlabørn vóru til tað stóra minningarhaldið á Bellahøj í Keypmannahavn til minnis um, at tað vóru 150 ár síðani, at »stavnbandið« varð avtikið.

Tí helt eg, at tað var kanska ikki heilt burturvið, at festa hesar tilburðir á blað, og soleiðis er henda bók vorðin til, sigur Erling Poulsen.

Hann takkar øllum, sum hava verið so avbera beinasom at hjálpt honum at savna tilfarið og serstakliga at læna honum myndir.

Tað var eitt tungt hoyggj á fýra tey røttu nøvni á myndar, og eg vóni, at tey eru bein. Tað hevur fløvað meg um hjartað at merkja tann stóra áhuga, ið fólk hava víst hesum tiltaki, sigur Erling Poulsen at enda í formælinum.

áðrenn hvør fór til sín, glað at havaverið saman aftur eftir so nógv ár.

10 ár seinri um heystið 1988 vóru vit aftur saman, og hesa ferð vóru vit á Parnassinum á Hotel Hafnia. Skílligt var, at vit vóru nógv færri enn í 1978, og var tað tí, at fleiri vóru farin í Harrans hendur, og nøkur kundu ikki koma fyrri sjúku.

Hesa ferðina vóru tað Margreta Tórgarð, Hjórdís Ejde, sála og aðrar, sum skipaðu fyrri. Tær høvdu fingið ein lista yvir øll tey,

sum vóru farin undir grønu torvu hesi 50 áráni, ið liðin vóru, síðani vit vóru á okkara danmarkarferð, og sigast má, at tey vóru nógv fleiri, enn vit høvdu hildið. Vit reistust, meðan nøvni vóru lisin upp, og aftaná minstust vit tey í tøgna eina løtu.

Eisini hetta kvöldið hildu vit leingi á, og tað mundi vera farið um midnátt, áðrenn vit fóru til húsa.

Í næstu viku prenta vit mynd av skúlabørnunum